

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marek Sychowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Tadeusz Żyznowski

w sprawie z wniosku wierzycieli Syndyka masy upadłości Przedsiębiorstwa
Produkcyjno - Handlowego "O." SA w P. i W. Specjalnej Strefy Ekonomicznej SA w
O.

przy uczestnictwie dłużnika "E." Spółki z o.o. w W. w likwidacji
z udziałem licytanta "M. L. INTERNATIONAL" Spółki z o.o.

w B.

o egzekucję z nieruchomości,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 stycznia 2007 r.,

zażalenia dłużnika

na postanowienie Sądu Okręgowego w O.

z dnia 6 kwietnia 2006 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2006 r. Sąd Okręgowy w O. odrzucił wniosek dłużnika „e.” Spółki z o.o. w likwidacji o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji od wydanego na skutek zażalenia postanowienia tego Sądu z dnia 11 października 2005 r. w przedmiocie udzielenia przybicia i odrzucił kasacją dłużnika od tego postanowienia. Sąd Okręgowy uznał, że stosownie do art. 767⁴ § 2 k.p.c. od postanowienia sądu drugiej instancji w przedmiocie przybicia kasacja nie przysługuje i wobec tego wniesienie przez dłużnika kasacji po terminie nie spowodowało dla niego ujemnych konsekwencji procesowych, wobec czego wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji podlega odrzuceniu (art. 168 § 2 k.p.c.).

W zażaleniu na postanowienie wymienione na wstępie dłużnik zarzucił, że wbrew zapatrywaniu Sądu Okręgowego wniesiona przez niego kasacja jest dopuszczalna i że Sąd ten był związany oceną prawną uprzednio wyrażoną przez siebie co do dopuszczalności kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Trafnie skarżący zauważył, że w postanowieniu z dnia 19 grudnia 2005 r., odrzucającym kasację dłużnika ze względu na wniesienie jej po terminie, Sąd Okręgowy uznał, iż kasacja jest dopuszczalna. Ta ocena prawna nie wiązała jednakże tego Sądu przy wydawaniu zaskarżonego postanowienia. Wprawdzie przepis art. 386 § 6 k.p.c. ma odpowiednie zastosowanie do postępowania zażaleniowego (art. 397 § 2 k.p.c.), ale jako ograniczający zasadę podległości sędziego tylko Konstytucji i ustawom (art. 178 ust. 1 Konstytucji) musi być rozumiany ściśle. Dotyczy on tylko sytuacji, gdy dochodzi do ponownego rozpoznania sprawy przez sąd pierwszej instancji na skutek orzeczenia sądu drugiej instancji uchylającego uprzednio wydane orzeczenie przez sąd pierwszej instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania. Wówczas oceną prawną wyrażoną w uzasadnieniu orzeczenia sądu drugiej instancji związany jest sąd, któremu sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania jak i sąd drugiej instancji przy ponownym rozpoznaniu sprawy. Z taką sytuacją

nie mamy do czynienia w rozpatrywanym przypadku. Poza tym należy mieć na względzie, że ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w uzasadnieniu orzeczenia sądu drugiej instancji nie wiążą Sądu Najwyższego przy rozpoznawaniu wniesionej kasacji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 1998 r., I CKN 595/97, OSNC 1998, nr 12, poz. 211), co trzeba odpowiednio odnieść do rozpoznawania przez Sąd Najwyższy zażalenia (art. 394¹ k.p.c.). Dlatego nawet gdyby wydając zaskarżone postanowienie Sąd Okręgowy byłby związany oceną prawną wyrażoną w uzasadnieniu wydanego przez siebie postanowienia z dnia 19 grudnia 2005 r., decydującą dla oceny zasadności rozpoznawanego zażalenia jest ocena przez Sąd Najwyższy stanowiska zajętego w zaskarżonym postanowieniu co do dopuszczalności kasacji wniesionej przez dłużnika.

W chwili wnoszenia przez dłużnika kasacji obowiązywał art. 767⁴ k.p.c., według którego w postępowaniu egzekucyjnym na postanowienie sądu drugiej instancji wydane po rozpoznaniu zażalenia kasacja nie przysługuje. Przepis ten wprowadzony został do kodeksu postępowania cywilnego przez ustawę z dnia 2 lipca 2004 r. o zmianie ustawy – kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 172, poz. 1804), która weszła w życie z dniem 5 lutego 2005 r. Według art. 7 tej ustawy postępowanie egzekucyjne wszczęte przed dniem wejścia w życie tej ustawy toczy się według przepisów dotychczasowych. Do postępowania, w którym wydane zostało zaskarżone postanowienie, jako postępowania wszczętego przed dniem 5 lutego 2005 r., miałby zatem zastosowanie uchylony przez tę ustawę art. 775¹ § k.p.c., według którego na postanowienie sądu drugiej instancji w przedmiocie przybicia przysługuje kasacja. Jednakże z dniem 6 lutego 2005 r. weszła w życie ustawa z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy – kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98), która w istotny sposób zmieniła system zaskarżania kasacją orzeczeń w postępowaniu cywilnym. Stosownie do art. 3 tej ustawy sprawy wszczęte przed dniem wejścia jej w życie toczą się od tego dnia według przepisów tej ustawy, z tym że do złożenia i rozpoznania kasacji od orzeczenia wydanego przed dniem wejścia w życie tej ustawy, a także do odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania stosuje się przepisy

dotychczasowe. Do złożenia kasacji w sprawie wszczętej przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 22 grudnia 2005 r. stosuje się zatem art. 767⁴ § 2 k.p.c., jako przepis dotychczasowy, bo obowiązujący od dnia 5 lutego 2005 r. Pogląd taki wyraził już Sąd Najwyższy w powołanym przez Sąd Okręgowy postanowieniu z dnia 7 lutego 2006 r., IV CZ 4/06 (niepubl.). Oznacza to, że kasacja wniesiona przez dłużnika jest niedopuszczalna i prawidłowo została odrzucona zaskarżonym postanowieniem.

Wobec powyższego, zażalenie jako niezasadne, na podstawie art. 394¹ § 1 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c., należało oddalić.